

[Christmas Møller.]

jeg nævnte det i den Form, at Stillingen nu var ens for de to Partier, Konservative og Venstre, og saa spurgte den højtærede Statsminister, hvad nu de Konservative skulde kunne bruge dette Flertal til. Deroverfor vil jeg gerne have Lov til at sige, at det behøver den højtærede Statsminister ikke at spørge mig om. Vi har for nylig, ja, oven i Købet inden vi havde Flertallet, paa et saa vigtigt Lovgivningsomraade som Spørgsmaalet om Nedsættelsen af det kirkelige Udvalg, vist, at det Flertal, vi havde i dette Ting, og Stillingen, som den var i det andet Ting, kunde give et Resultat paa et Omraade, hvor vi mente, at Resultatet skulde opnaas. Men hvis den højtærede Statsminister med sine Bemærkninger til mig vilde sige, at der jo ikke er mange Omraader, hvor Konservative og Socialdemokrater kan mødes, saa ved den højtærede Statsminister særdeles vel, at dette er jeg ikke uenig med ham i. Jeg vil saa videre til den højtærede Statsminister, som sagde, at Venstre har jo ogsaa Flertal, og brugte den Vending, at Venstre skal heller ikke bruge det til noget, sige, at det er noget nyt. Da man vedtog Statsgrundskylden i 1922 og den kommunale Grundskyld i 1926, havde man Flertallet med Socialdemokratiet, og da skulde det bruges, og da drejede det sig netop om Sager, til hvis Løsning ikke alle Partier medvirkede. Da vi i Fjor under Finanslovbehandlingen diskuterede Valglovsspørgsmaalet, husker jeg saare tydeligt, at den højtærede Statsminister sagde til det ærede Medlem Hr. Pürschel, at der ikke i Valglovforslaget stod noget om, at det ikke maatte blive til Lov — saadan var det vist —, hvis Socialdemokraterne stemte for det. (Statsministeren [Madsen-Mygdal]: Det gjorde der heller ikke). Den højtærede Statsminister siger, at det gjorde der heller ikke, og jeg skal gerne bekræfte, at han taler Sandhed — det troede jeg nu ikke var nødvendigt. Men ogsaa da var Flertallet altsaa til at benytte. Hvis den højtærede Statsminister imidlertid med denne Udtalelse mener, at Stillingen — bortset begribeligvis fra Samarbejde paa sagligt Grundlag angaaende almindelige Lovgivningssager, som der ikke er, om jeg saa maa sige, politisk Sprængstof i — altsaa for Venstre er den, at det ikke skal bruge det Flertal, det har med Socialdemokraterne, saa maa jeg have Lov til at gøre opmærksom paa, at det nu alligevel er lidt andet end det, det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg sagde. Det er ogsaa lidt andet end det, den højtærede

Forsvarsminister sagde kort efter, at den højtærede Statsminister havde haft Ordet, idet den højtærede Forsvarsminister udtalte, at man i Arbejdet paa en Forsvarsrevision indbød hele Tinget til Samarbejde. Men i det Øjeblik den Betragtning, den højtærede Statsminister her har givet Udtryk, skulde brede sig og blive en Betragtning, som man mere og mere vil gaa ind for, saa vil vi for vort Vedkommende, hvad jeg ogsaa under disse Dages Debat har fremhævet som vor Hovedbetragtning, kun kunne være tilfredse dermed. Med Hensyn til Samarbejdet mellem Venstre og os og mellem Regeringen og os er jeg enig med den højtærede Statsminister i, at dette Samarbejde, og hvilke Resultater det kan bringe, skal vise sig, naar Sagerne efterhaanden kommer for. Hvis den højtærede Statsminister med denne Udtalelse vilde sige til os, at der hviler et betydeligt Ansvar paa det konservative Parti i denne Henseende — og jeg forstod, det var dette, Statsministeren mente efter den Maade, hvorpaa han havde formet sin Indledning —, saa er jeg fuldkommen enig med Statsministeren i dette, men ganske det samme Ansvar, ja, maaske et større, hviler paa Regeringen og dens Parti.

Angaaende den Omtale, den højtærede Statsminister gav af mit Partis Landsraads-møde, synes jeg ikke, den højtærede Statsminister har Lov til at sige, at der er kommet meget forskelligartede Referater frem af Forhandlingerne dér. Jeg kan i hvert Fald ikke se, at der i de Referater, der er givet i de to store konservative Hovedstadsblade, er Forskelligheder angaaende de principielle Spørgsmaal.

Men jeg skal paa den Foranledning, som den højtærede Statsminister har givet, minde om, at det Referat, som „Nationaltidende“ mere udførligt gav angaaende et bestemt Spørgsmaal, som var fremme, har jeg for mit Vedkommende erklæret for at være korrekt. Naar man nu baade fra den højtærede Statsministers og ogsaa fra anden Side har sagt, at der var en betydelig Forskel mellem de Bemærkninger, der blev gjort fra min Side, og den Resolution, vi vedtog, saa kan jeg for mit Vedkommende ej heller erkende, at der var en saadan Forskel. Og naar man ogsaa — naturligvis ikke fra den højtærede Statsministers, men fra andre Sider — har villet lave en Historie om, at der kan man se, hvordan der, efter at den og den Tale er blevet holdt, er blevet revet og slidt i Resolutionen fra mange forskellige Sider, saa ved jo alle vi, der var til Stede paa Mødet, at dette ikke